
Nagy sikerrel mutatkozott be az Állami Népi Együttes Londonban

1956. június 8., 5:28

Népszava:

Utoljára ereszkedik le a függőlegesen mozgó függöny a *Palace Theatre* fényárban úszó színpadán, s a közönség végre, több mint tíz pernyi vastaps után lassan a ruhatárok felé sodródik. A színpadon, a függöny mögött ölelik, csókolják egymást az együttes táncosai, énekesei. A közönség egy része a színpadra tódul, fel-fellobbannak a fotoriporterek villanófényei. S amikor végre leülnek a fáradt zenészek és táncosok, boldog érzés hatalmasodik el mindannyiunk szívében: bemutatkozó előadásunk *forró színházi siker volt*.

Úgy indult el a hétfői nap is, mint a többi londoni hétköznap. A *Palace Theatre* színes fényreklámai sok érdeklődőt vonzanak. Foszfórral és más fluoreszkáló anyaggal kevert festékkel keltik fel az érdeklődést. *Hat héten keresztül minden este háromnegyed 8 órakor itt lép fel a magyar Állami Népi Együttes.*

A Daily Mail június 4-i száma képes riportban ad hírt az Állami Népi Együttes Londonba való megérkezéséről, és a bemutatkozó előadás műsoráról. Az újságíró kérésére a táncsoport leányai a szálloda halljában rögtönzött bemutatót tartottak az Üvegestáncból - mint a riporter írja: a kelléküvegek híján az étteremből hozott likőrösüvegekkel.

"A mai előadásra minden jegy elkelt" - hirdeti a felirat. De ennek értékét csak akkor értjük meg igazán, amikor megtudjuk, hogy közönségünk minden tagja egy pár cipő árát fizette ki jegyéért.

Megszólal a színház csengője, az öltözőkbe megyünk. Míg táncos lányaink lázasan fonják hajfonataikat és zenészeink gonddal hangolják hegedűiket, lassan megtelik a nézőtér.

Aztán elindul az ének- és zenekar, s amikor az utolsó szőttesruhás szoprán is helyén van már, a hangszóró az angol himnusz hangjaiba kezd. *Utána* a magyar himnuszát játsszák.

Szinte hallhatóan dobog a szívünk. Elsötétül a nézőtér, aztán felemelkedik **Csenki Imre** karja, s mint lehetőfinom őszi szél, suhan végig a széksorok között a *Kállai kettős* dallama. Árad a hang, a szívek muzsikának. Egyetlen roppant hangszerré válik a kórus, s a tánckar nem is a zenére, hanem szinte a zenében táncol. "*Eb vér, kutya vér*" süvít fel a Kállai kettős fináléja s az utolsó akkord után percekig zúg a taps.

Pereg a műsor. Egy bajszos idősebb néző, aki a harmadik sorban ül, kifejezéstelen arccal nézi, meg nem mozdul, egyetlenegyszer tapsol, nem veri a tenyerét. De műsorunknak az a hallatlan ereje, hogy mindenki megtalálhatja benne a komoly zenei mondanivalót, a felüdülést, a tréfát, egyszóval ami neki a legjobban tetszik. Lám, ismeretlen ismerősünk is megmozdul, élővé válik, ha előbb nem is, de a *Dudanóta* végén, ahol éteri finom szopránhangok akkordja alatt zendül meg a szinte valószínűtlenül mély *kontra D*.

Taps, lelkes üvöltés kíséri minden számunkat, s a kedv, a lendület nálunk is mind magasabbra csap. **Horváth Gyula**, a csárdásvariációban olyan tempóban játssza végig szólóját, hogy a fegyelmezett angol közönség beleüvölt, beleordít, beletapsol a műsorszámba. Az *Ecseri lakodalmas* is méltó a sikerre. Kinn tombol a közönség, a függöny mögött **Kállai Gyula elvtárs**, népművelési miniszterhelyettes, együttesünk és delegáciánk vezetője minden táncost, minden énekest megölel.

Most amikor e sorokat írom, késő éjszaka van nyugovóra tért a híres Beloide parkban az Állami Népi Együttes. Népünknek új barátokat, országunknak új elismerést szerezünk.

Hegy Imre